

ת"פ 13/12/13646 - יוסי שלוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 13-12-13646 מדינת ישראל נ' שלוי (עוצר)
בפני כב' השופט אסתר נחליאלי חייט
הუותר יוסי שלוי
עו"ז עוזד חיה מלול
נגד
מדינת ישראל
המשיבה באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

החלטה

.1. שתי עתירות לגילוי ראייה חסואה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), הן נושא החלטתי זו.

.2. כתוב אישום, הכלול שבעה אישומים הוגש ביום 13.12.8. גנד העותר בו מיחסת לו המשיבה עבירות של סחיטה בכח לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "החוק"), ארבע עבירות של סחיטה באוימים לפי סעיף 428 רישא לחוק, עבירה של חבלה בכונה ממירה לפי סעיף 329(א) לחוק, עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק, עבירה של תקיפה בנסיבות חמירות לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק וUBEIRA של החזקה ושימוש לפי סעיף 7(א) ו-(ג) רישא לפקודת הסמים המסורכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1973.

.3. ביום 14.1.15 הוצאה תעודה חיסין חתומה על ידי השר לביטחון פנים על חלק מהראיות בתיק. הסיבה להוצאת תעודה החיסין היא החשש כי גילוי המידע החסוי או מסירתו עלולים לפגוע בעניין ציבורי חשוב ולסקן שלוםם של בני אדם; לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה ולחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה, ויפגעו ביעילות פעולותיה.

בהתאם לסמכות שבדין ניתן חיסין מלא לחلك מהמסמכים וחסין חלקית על מספר ראיות ובכללן על המידע המופיע בדוחות הידעה שנמסרו לנאים יחד עם חומרה החקירה.

.4. ביום 14.7.13 הוצאה תעודה חיסין נוספת חתומה על ידי השר לביטחון פנים במסגרת ניתן חיסין על כל פרט או מידע שיש בו כדיגלות את תוכנו של חומרה החקירה שסומן נ/1, לרבות פועלות החקירה ותוצאותיה.

.5. לציין כי במסגרת התקיק דנא כבר הגישה ב"כ העותר שתי בקשות לגילוי חומרה החקירה מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, וכן הגישה עరרים על החלטות שניתנו בבקשתו.
עמוד 1

הבקשה האחת נדונה בפני כבוד השופט שחם ועל החלטתו הוגש עrr שנדון בפני כבוד השופט ג'ובראן; הבקשה השנייה נדונה בפני כבוד השופט מוסק והערר שהוגש על החלטתו נדון בפני כבוד השופט זילברטל.

דין נוסף במסגרת הבע"ח שהוגש מטעם ב"כ העותר, בהמשך להחלטת כבוד השופט זילברטל, יתקיים בבית משפט זה בפני כבוד השופט מוסק ביום 18.9.14.

.6. בדיון שנערך לפני בעירה לגילוי הראייה החסoria שהגישה ב"כ העותר הנוגעת לטעות החיסין הראשונה (15.1.14) שהוצאה בתיק זה, בבקשתו ב"כ העותר לקשר תיק זה עם שני תיקים אחרים התלויים ועומדים נגד שני נאים אחרים שעניהם מתנהל בבית משפט זה. התקיק האחד הוא תיק שנפתח נגד נמרוד אילוז ונדון בפני כבוד השופט דרורי; התקיק השני תיק שנפתח נגד ירון כהן בגין אותו מקרה בו מואשם נמרוד אילוז, מתנהל בפני כבוד השופט רומנווב. בשני התקיקים הוגש עתירה לגילוי ראייה חסoria בשל טענות החיסין שהוצאו על חלק מהחומרם שבתיקים אלו. לטענת ב"כ העותר, חלק מהמידע המודיעיניים שהתגלו בתיקים המתנהלים בעניהם של נמרוד אילוז וירון כהן, רלוונטיים לאמינותם של עדיו הטעינה בתיק דנא ואירועים פוגעים בהגנת הנאשם, ומスク עתרה לגלות את זהות הדוברים ואת תוכן השיחות הרלוונטיות.

.7. טענה נוספת בפי ב"כ העותר נגעה לחומר עליון חלה טעות החיסין השנייה (13.7.14). לדבריה, המשיבה צינה את דבר קיומו של חומר החקירה המסומן נ/1 שתוכנו לא נחשף כלל להגנה, אף לא אבוקויים כלליים. לטענתה, במסגרת הבקשה לגילוי חומר החקירה שנדונה לפני כב' השופט שחם בענין המכונה על ידי הצדדים "תיק המטען" (בע"ח 14-02-17069), נקבע כי מדובר בחומר החקירה רלוונטי אך ניתנה ארכה למאשמה להזאת טעות החיסין על חומר זה. אלא שבסתו של יום, הודיעה המאשמה כי לא תצא טעות החיסין ואכן הועבר חומר החקירה בתיק לידי ב"כ העותר. ב"כ העותר צינה כי תוך כדי העיון בחומר שנמסר לה, גילתה כי במסגרת החקירה הוצא צו שלא פורט טיבו ופנויותה למאשמה לקבל מידע בענין צו זה - נדחו והמאשמה סירבה למסור מידע נוסף. משך פניה במהלך הדיון בבקשתו לגילוי חומר החקירה, דין שנערך לפני כבוד השופט מוסק ובו בקשה לגלות את מושא הצו, אלא שאז בבקשתה המאשמה ארכה להזאת טעות החיסין נוספת, שכן הוצאה ונחתמה ביום 13.7.14.

לשיטת ב"כ העותר והגמ שכלל אינה יודעת את תוכנו של החומר החסוי, חשוב החומר להגנת העותר ויש להתיר את חישפותו, שכן "תיק המטען",vr לטענתה, קשור באופן הדוק לאישום 2 בתיק דנא. כדי לנסות ולקבל מידע כלשהו בנוגע לצו שטיבו אינו ידוע לה במסגרת העתירה לגילוי ראייה, בבקשתו ב"כ העותר לדעת האם שמו של מושא הצו חוסה תחת טעות החיסין, וככל שההתשובה חיובית בבקשתה לדעת מה החומר שמסר מושא הצו בהיותו רלוונטי לטענתה לתיק שלפני. יודגש, כי במהלך הדיון ה策ירה ב"כ העותר כי אינה מבקשת לקבל חומר שענינו שיטות החקירה ודרכי פעולה, ככל שהוא חוסה תחת טעות החיסין.

.8. הדיון שנערך לפני התקיקים בתחילת סדרי הדיון (עתירה לגילוי ראייה) התשכ"ט-1969; במהלך הדיון במעמד צד אחד שמעתי את הסברי קציני המודיעין וב"כ המאשמה.

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתוםה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדבר בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגלוותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלוותה".

.10 בהתאם להוראת החוק על בית המשפט לבחון את הראיות החשובות בצל תעוזת החיסיון, לשקל את הנسبות ולערוך איזון בין האינטרסים להגן על עובדת המשטרה ועל דרכי פעולתה החשובים תחת תעוזת החיסיון, לבין השמירה על זכות הנאשם לקיום הליך הוגן ולמנוע כל פגיעה בהגנתו, וגילוי האמת.

מקום בו שני אינטרסים אלו מתנגשים ובית המשפט משתכנע כי יש בחומר החסוי להוועיל להגנת הנאשם, עליו ליתן את הבקרה לאינטראס הציבורי שבעשית משפט צדק ובניהול הליך הוגן ולהוראות על הסרת החיסיון (בש"פ 2782/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (7.4.08) וכן בש"פ 806/08 **פלוי נ' מדינת ישראל** (18.3.08)). במקורה בו הורה בית המשפט על הסרת החיסיון, עומדת לתביעה האפשרות לגלוות את הראייה או לשמור על חיסיון המידע בדרך של סגירת התקיק הפלילי המתנהל נגד הנאשם (ב"ש 838/84 **ליבני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(3) 729 (1984) וכן ע"פ 112/89 **כיאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(1) 459 (1991)).

.11 בענייננו, אף ששתי הבקשות שהגישה ב"כ העוטר לגילוי החומר החסוי נראות לכואורה טבעיות שכן אין לה מעשה כל מידע על טיב החומר החסוי ומילא על תוכנו, הרי שלאחר שעינתי בחומרים המבוקשים ואלתה את ב"כ המשיבה וקציני המודיעין מספר שאלות, שוכנעתني כי בעניין העתירה הראשונה לא ניתן למסור, אף לא תיאור חלקו, של חומרים אלו בלי לפגוע בעניין הציבורי החשוב עלייו בא החיסיון להגן, וכי אין בו אפילו פוטנציאלי ראויתי קלשו העשו להוועיל להגנת העוטר או לגרום לו לעזות דין או להביא לקיפוחו בדרך כלשהי.

אמנם, ככל, על התביעה מוטלת החובה להביא לידיות הסוגוריה את תוכן החומר החסוי, ولو במקרים כלליים, שכן ללא חומר זה הסניגור מתנהל "כסומה המגשש את דרכו ללא תכילת", ויתרה מכך גילוי זה אף "מאפשר להairo את עינוי של בית המשפט מנקודות ראותו של הנאשם" לפני בחינת חשיבות הראייה וערקה היחסי (ע"פ 253/83 **מדינת ישראל נ' מסעוד אוחזין** (31.12.85)), אולם יתכן מצבים בהם גם מסירת התוכן בדרך של פארפרזות לא תתאפשר, שכן גם חשיפה מעין זו עלולה לפגוע בעניין הציבורי החשוב בגין ניתנת החיסיון. להחלטה שלא לגלוות את החומר החסוי הגעתי לאחר שפעلت בהתאם לעקרון "העדיפות היחסית" ולאחר ש核实תי את שני האינטרסים החשובים העומדים משנה צדי המתtrs - עשיית צדק מחד ושמירה על האינטרס הציבורי מайдך (ב"ש 838/84 **ליבני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(3) 729, 737 (1984)), שעה שלאחר בירור ובדיקה עמוקים ומוקדים, מצאתי כי אין בחומר זה כל פוטנציאלי ראויתי העשו להוועיל להגנת הנאשם.

.12 אשר לעתירה השנייה הנוגעת לחומר החקירה המסומן נ/1, מצאתי כי אכן מקום למסור לעוטר את תוכן החומר החסוי, ש愧 בו אין כל פוטנציאלי ראויתי העשו להוועיל להגנת הנאשם, אולם ראוי כי יש מקום להבהיר את טיבו של החומר, שכן אין בהברה כדי לפגוע בצורה כלשהי בתעוזת החיסיון או לחזור תחתיה.

משכך, אני מבירה כי חומר החקירה החסוי המסומן נ/1 עוסק בשיטות ודרכי פעולה שהופעלו בתיק דנא, ולא רק שאין

בפירוט השיטות (החוויות) כדי להויל להגנת הנאשם, אלא שאף ב"כ העותר הצהירה בדיון שנערך לפני כי אין לה עניין לדעת זאת.

המצוירות תשליך החלטת צדדים לאלאה.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ד, 15 ספטמבר 2014, בהעדך
הצדדים.